61 To 195/2010

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 16. září 2010 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jarmily Löffelmannové a soudců JUDr. Jaroslavy Liškové a JUDr. Václava Kašíka projednal odvolání obžalovaného **T. R. , nar. xxx,** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, ze dne 8. února 2010, sp.zn. 1T 152/2009 a rozhodl t a k t o:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje pouze ve výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu **se znovu rozhoduje** tak, že se obžalovanému při nezměněném výroku o vině trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zákona č. 140/1961 Sb. **ukládá** podle § 213 odst. 1 tr. zákona trest odnětí svobody v trvání **5 (pěti) měsíců,** pro jehož výkon se podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona zařazuje do **věznice s ostrahou.**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem obvodního soudu byl obžalovaný T. R. uznán vinným trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zákona ve znění účinném do 31.12.2009 a podle téhož ustanovení byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Uvedeného trestného činu se dopustil tak, že v době od 1. 1. 2008 do 9. 8. 2009, kdy nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, v Praze 10 ani jinde řádně nepřispíval na výživu svých nezletilých synů J. R., nar. xxx, P. R., nar. xxx a T. R., nar. xxx, všichni bytem u své matky P. P., ačkoli mu tato povinnost vyplývá ze zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů a zároveň mu

bylo následně stanoveno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12. 4. 2006, č.j. 0 P 154/2006 – 16, který nabyl právní moci dne 19. 5. 2006, přispívat na výživu nezl. syna P. částkou 2.000,- Kč měsíčně, na výživu nezl. syna T. částkou 1.700,- Kč měsíčně a na výživu nezl. syna J. částkou 1.500,- Kč měsíčně, vše splatné vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky dětí P. P., nar. xxx, o této povinnosti věděl a byl schopen ji plnit, přesto neplnil a na výživném dluží do současné doby k rukám matky částku nejméně 88.800,- Kč.

Proti rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které směřuje pouze proti výroku o trestu. Obžalovaný vyslovil názor, že trest, který mu byl uložen, je nepřiměřeně přísný, navíc je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody a nemá dostatečné finanční prostředky k uhrazení celé dlužné částky. Obrátil se proto na své rodiče a ti poskytli veškeré úspory ve výši 50.000,- Kč a dluh k rukám matky dítěte uhradili alespoň částečně. Z tohoto důvodu s přihlédnutím k projevené snaze je odvoláním navrženo, aby napadený rozsudek byl ve výroku o trestu zrušen a obžalovanému byl při nezměněném výroku o vině uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 213 odst. 1 tr. zákona.

Městský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený výrok o trestu,jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání a přesvědčil se, že odvolání obžalovaného je možno považovat za částečně důvodné.

V řízení, které předcházelo vydání napadeného výroku o trestu v době rozhodování soudu prvého stupně, nelze nic vytýkat. Obvodní soud provedl dostatek důkazů, zjistil správně skutkový stav, zejména výši dlužného výživného. Do okamžiku, než se soud prvého stupně odebral k poradě, nebylo na dlužné výživné uhrazeno zhola nic. Jestliže tedy obvodní soud při trestní minulosti obžalovaného, který stanul před soudem opakovaně, zejména pak v roce 2008 byl odsouzen právě pro trestný čin podle § 213 odst. 1 tr. zákona, uložil obžalovanému trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců, učinil tak zcela po právu. Městský soud v rámci odvolacího řízení pak mohl pouze přihlížet ke skutečnosti, že otec obžalovaného k rukám matky dětí P. P. uhradil dne 22.2.2010 částku 50.000,- Kč, čímž se dluh na výživném za období od 1.1.2008 do 9.8.2009 snížil na částku 38.800,- Kč, nicméně nebylo na místě tuto skutečnost vyjádřit jinak, než snížením uloženého trestu o tři měsíce. Obžalovaný na zaplacení částky dluhu na výživném nemá žádnou osobní zásluhu, přičemž v období, po které výživné neplatil, nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, ani ve vazbě, což si odvolací soud ověřil a z tohoto důvodu je třeba mít za to, že dodatečná úhrada části dluhu na výživném, navíc z peněz osob blízkých, které jsou samy osobami potřebnými, pro podstatnější snížení uloženého trestu odnětí svobody nehovoří. Jiný než nepodmíněný trest u obžalovaného, který má osm záznamů v rejstříku trestů, v úvahu nepřichází, byť přihlížet lze pouze k posledním třem odsouzením. Pro výkon uloženého trestu zařadil odvolací soud obžalovaného do věznice s ostrahou, avšak podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zákona č. 140/1961 Sb., čímž mohlo být napraveno pochybení, kterého se nalézací soud dopustil, když obžalovaného do příslušného typu věznice zařadil podle trestního zákoníku účinného od 1.1.2010, ačkoli trestnost činu měla být

posouzena podle jednoho zákona a podle toho měl být též ukládán trest jako takový. V jiném než naznačeném směru nemohlo být odvolání obžalovaného shledáno důvodným.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **nelze** podat řádný opravný prostředek.
Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 16. září 2010

JUDr. Jarmila L ö f f e l m a n n o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
M.D.